MARY

KUBICA

NEPLAKEJ

Elektrizující příběh
o podvodu a posedlosti
od autorky bestsellerů
Hodná holka a *Andílek*

NEPLAKEJ

Mary Kubica

DON'T YOU CRY © 2016 by Mary Kyrychenko
All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form.
This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.

Překlad © Blanka Hromková, 2018
Obálka © Jiří Miňovský – ARBE, 2018
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2018

ISBN 978-80-7585-233-5 (pdf)

NEPLAKEJ

Mary Kubica

Věnováno

Peteovi

NEDĚLE

QUINN

Když se na to dnes zpětně dívám, mělo mi být hned jasné, že něco není v pořádku. Zvláštní zvuk uprostřed noci, otevřené okno, prázdná postel. Později jsem pokoušela omlouvat svůj laxní přístup celou řadou důvodů – od bolesti hlavy přes únavu až po moji nebetyčnou pitomost.

Ale stejně.

Mělo mi být hned jasné, že něco není v pořádku.

Vzbudil mě budík. Esteřin budík, jehož hulákání je slyšet zezdola i přes dvoje dveře.

„Vypni to," zabrblám a dávám si polštář přes hlavu. Přetáčím se na břicho, zalézám si i pod druhý polštář, a abych ten zvuk neslyšela, házím si přes hlavu ještě peřiny.

Stejně to nepomáhá. Pořád ho slyším.

„Kruci, Ester," prudce odkopávám peřiny na konec postele a sedám si. Vedle sebe ucítím nespokojené zašustění, vidím oslepené oči hledající peřinu a slyším nasupené oddechování. Teď už vnímám tu chuť alkoholu z včerejší noci, jak se rozlézá mými vnitřnostmi – bylo to něco, co se jmenovalo „Brusinková smršť", „Kyselý Bourbon" a „Tokijský ledový čaj". Celý pokoj se se mnou točí a mně se najednou vybavuje vzpomínka, jak tančím na špinavém parketu s nějakým chlápkem, co se jmenuje Aaron nebo Darren, možná i Landon nebo Brandon. Jde o toho samého chlápka, který mi cestou

domů navrhl, že bychom se mohli podělit o taxík, a který teď leží v mé posteli, i když do něho šťouchám a říkám mu, aby šel, a vytrhávám mu přitom peřinu z rukou. „Moje spolubydlící," povídám a dloubám ho do žeber, „už je vzhůru. Musíš jít."

„Ty máš spolubydlící?" ptá se a ještě celý rozespalý si sedá. Protírá si oči. Až tehdy si ve světle nedaleké pouliční lampy, které se sem line oknem a dopadá na zmuchlané prostěradlo, všimnu, že je dvakrát tak starý jako já. Vlasy, co v matném osvětlení barových světel (a také díky vydatnému posilnění alkoholem) vypadaly jako hnědé, jsou vlastně cínově šedé. A ani jeho ďolíčky ve tvářích nejsou ďolíčky, ale spíš takové ty hluboké rýhy od smíchu. Prostě vrásky.

„Kruci, Ester," mumlám si pod nos, protože vím, že co nevidět začne stará paní Budnyová, která bydlí pod námi, tlouct mopem do stropu, aby ten kravál přestal a bylo zase ticho.

„Musíš jít," říkám mu znovu a on jde.

Vydávám se za tím protivným zvukem do Esteřina pokoje. Budík bzučivě cvrká jako cikáda. Cestou si brblám, a když scházím dolů tmavou chodbou, přidržuji se jednou rukou zdi. Slunce vyjde až za hodinu. Není ještě ani šest. Esteřin budík na ni vříská – tak jako každé nedělní ráno. Je čas chystat se do kostela. Co si pamatuji, tak Ester se svým jemným zvonivým hlasem odjakživa zpívala každou neděli ráno v kostelním sboru v katolickém kostele v Katalpě. Říkala jsem jí kvůli tomu „svatá Ester".

Když vejdu do Esteřina pokoje, nejdřív si všimnu, že je tam zima. Oknem sem proudí mrazivý listopadový vzduch. Hromádka papírů na stole, kterou zatížila těžkými skripty „Úvod do pracovní terapie", povlává ve větru a vydává přitom šustivý zvuk. Okno pokrývá námraza, po skleněných okenních tabulkách zevnitř stékají pramínky zkondenzované vody. Okno je vytažené až nahoru. Síť proti hmyzu někdo sundal a opatrně položil na podlahu.

Vykláním se z okna, abych se podívala, jestli není Ester na požárním schodišti, ale svět venku – v našem malém chicagském domovním bloku – je tichý a tmavý. Ulici lemují zaparkovaná auta, zachumlaná do posledního spadaného listí z okolních stromů. Na autech je vidět jinovatka, která pokryla i žloutnoucí trávu, co rychle vadne – zanedlouho už bude úplně po ní. Střešními větráky z okolních domů unikají obláčky kouře a vznášejí se k ranní obloze. Celá Farragut Avenue spí, až na mě.

Požární schodiště je prázdné. Ester tam není.

Odejdu od okna a uvidím ležet na podlaze Esteřiny peřiny. Je tam tenká oranžová přikrývka i s akvamarínově zeleným přehozem. „Ester?“ řeknu a vydávám se prozkoumat její ložnici, která má tvar malé kostky, a Esteřino dvoulůžko se sem jen tak tak vejde. Procházím kolem komody, oblečení rozházeného po podlaze a nohy se mi zamotají do riflí. „Do nového dne s úsměvem,“ řeknu a natáhnu ruku, abych budík vypnula. Místo toho však zapnu rádio a pokoj zaplní kakofonie zvuků – přes bzučení budíku je slyšet ranní zprávy. „Krucinál,“ zakleju a pak už ztratím trpělivost. „Ester!“

Po tom, co si moje oči zvyknou na přítmí v místnosti, si toho konečně všimnu – svatá Ester není ve své posteli.

Nakonec se mi podaří ten budík vypnout a pak i rozsvítit v pokoji, i když mě to donutí dělat grimasy, protože mě kvůli tomu ostrému světlu začne bolet hlava – to jsou ty následky prohýřené noci. Rozhodnu se ještě jednou všechno prohledat, abych měla jistotu, že jsem Ester nepřehlédla. Dívám se i pod hromadu přikrývek na podlaze. Vím, že je to směšné, ale stejně to udělám. Prohledávám její skříň, kontroluju koupelnu, očima přitom přejíždím po bohaté sbírce drahé kosmetiky; tu jsme si kdysi jen tak z rozmaru koupily a dělíme se o ni.

Po Ester však nikde ani stopy.

Chytrá rozhodnutí nepatří zrovna mezi moje silné stránky. Od toho je tu Ester. Proto možná hned nevolám policajty, jelikož tady není Ester, aby mi řekla, že to mám udělat. Ale

abych byla upřímná, v první chvíli mě vůbec nenapadlo, že by se Ester mohlo něco *stát*. Nenapadlo mě to ale ani ve druhé, třetí nebo čtvrté chvíli, a tak jsem poslechla svoji kocovinu, zavřela okno a vrátila se zpátky do postele.

Když jsem se probudila podruhé, bylo už po desáté hodině. Slunce už stálo vysoko na obloze. Po celé Farragut Avenue cupitají lidé sem a tam do kaváren a obchůdků s pečivem, aby si koupili snídani, oběd nebo zkrátka to, co si lidé dávají k jídlu a pití v deset ráno. Jsou schoulení do naducaných bund a vlněných trenčkotů, ruce mají vražené hluboko v kapsách a na hlavách čepice. Člověk nemusí být génius, aby pochopil, že je venku zima.

Já však sedím v obýváku na malé pohovce s odstínem růžových poupat a čekám na Ester, až přinese lískooříškovou kávu a čerstvou housku. Dělává to tak každou neděli, když dozpívá v kostelním sboru. Vždycky donese domů kávu a housku i pro mě, pak si sedneme k malému kuchyňskému stolku, kde obvykle jíme a povídáme si o všem možném. Od dětí, co plakaly při mši, přes ztracený notový part dirigenta sboru až po to, jaké hlouposti jsem vyváděla minulou noc: že jsem moc pila a dovedla si domů chlápka, kterého skoro neznám – jen dalšího bezejmenného muže, kterého Ester nikdy neuvidí, ale pouze uslyší přes papírově tenké stěny našeho bytu.

Minulou noc jsem si vyšla ven, ale tentokrát bez Ester. Měla v plánu zůstat doma a odpočívat. Říkala, že se bude kurýrovat z nachlazení, ale když teď nad tím přemýšlím, nevšimla jsem si žádných viditelných příznaků nemoci – nekašlala, nekýchala, ani jí neslzely oči. Ležela na pohovce zavrtaná pod dekou ve svém pohodlném bavlněném pyžamku. *Pojď se mnou*, prosila jsem ji. V Balmoralu otevřeli nový bar, kam jsme si hrozně chtěly zajít. Byl to jeden z těch nóbl podniků, který tvoří jedna velká místnost s intimním osvětlením, kde podávají pouze Martini.

Pojď se mnou, prosila jsem ji, ale ona odmítla.

Se mnou by dnes nebyla žádná zábava, Quinn, řekla mi. *Běž beze mě. Určitě si to dnes užiješ víc sama.*

Chceš, abych s tebou zůstala doma? zeptala jsem se, ale byla to jen taková formální otázka. Mohly bychom si objednat nějaké jídlo s donáškou, řekla jsem, ale nechtěla jsem si objednávat žádné jídlo s donáškou. Měla jsem na sobě nové roztomilé šatičky a botičky na podpatku, hezký účes i make-up. Dokonce jsem si kvůli té noci i oholila nohy. Nic mě nemůže udržet doma. Stačí přece, že jsem to nabídla.

Ester odmítla. Řekla, ať jdu bez ní a ať si to užiju.

A přesně to jsem taky udělala. Vyrazila jsem ven bez ní a užila jsem si to. Do toho Martini baru jsem ale nakonec nešla. Nechala jsem to na později, že si tam pak s Ester zajdeme spolu. Místo toho jsem skončila v nějakém zaplivaném karaoke baru, přehnala jsem to s pitím a odešla pak domů s tím cizím chlápkem.

Když jsem se v noci vrátila, byla už Ester v posteli, protože dveře od pokoje měla zavřené. Aspoň to jsem si tehdy myslela.

Ale teď, když tu sedím na pohovce a myslím na to, co se dnes ráno stalo, přijde mi to zvláštní: Co by proboha donutilo Ester utéct oknem přes požární schodiště?

Přemýšlím, až se mi z hlavy kouří, ale jediné, co mě napadne, je ta známá balkonová scéna z *Romea a Julie*, kdy Julie z balkonu svého domu vyznává svou lásku Romeovi. (To je víceméně jediná věc, kterou si pamatuji ze střední školy. Kromě tohoto si vzpomínám snad už jen na jedinou další věc – že trubička od propisky je nejlepší střelná zbraň na flusání kuliček.)

Že by se zrovna kvůli tomu Ester vyšplhala oknem ven uprostřed noci – kvůli nějakému *chlapovi*?

Jasně, na konci toho příběhu se Romeo otráví a Julie se probodne dýkou. Četla jsem knížku. A ještě lepší byl film z roku 1990 s Claire Danesovou a Leonardem DiCapriem. Vím, jak to končí – Romeo vypije jed a Julie se střelí do

hlavy jeho pistolí. V duchu mě napadne, že snad příběh Ester skončí líp než u Romea a Julie.

Teď nemůžu dělat nic jiného než čekat, a tak si sedám na tu malou růžovou pohovku, hledím na prázdný kuchyňský stůl a čekám, až přijde Ester domů, a to bez ohledu na to, jestli strávila noc ve své posteli, nebo se vyplížila ven oknem z druhého patra našeho domu bez výtahu. To není důležité. Pořád mám ještě na sobě pyžamo – bavlněné tričko s knoflíčky u krku, flanelové kostkované šortky a pár tlustých vlněných ponožek, které zkrášlují mé nohy – a čekám na svou kávu a housku. Po těch však dnes není ani vidu, ani slechu, ale za to může Ester – kvůli ní dnes zůstanu bez snídaně a bez kofeinu.

Jak se přiblíží poledne, udělám to, co by udělal každý dospělý člověk, který si váží sám sebe: objednám si jídlo od Jimmyho Johna. Trvá jim celých čtyřicet pět minut, než mi přivezou mé krůtí. Během toho dojdu k přesvědčení, že můj žaludek začal stravovat sám sebe. Už je to dobrých čtrnáct hodin, co jsem neměla ani sousto, a navíc ta záplava alkoholu – jsem si jistá, že se mi nafoukne břicho jako těm hladovějícím dětem, co je ukazují v televizi.

Nemám žádnou energii. Hrozí mi smrt. Možná umřu.

A pak zapípá z prvního patra bzučák a já rychle vyskočím na nohy. Donášková služba! Vítám ve dveřích chlápka od Jimmyho Johna a předávám mu jeho spropitné – pár mizerných dolarů, co se mi podařilo najít v obálce s nápisem *Nájemné*, kterou Ester ukládá do jednoho z kuchyňských šuplíků.

Jím oběd shrbená nad kovovým stolkem v obýváku a pak udělám to, co by udělal každý člověk, co si váží sám sebe, když jeho kamarádka bez rozloučení frnkne. Začnu slídit. Vlezu Ester do pokoje a nemám žádné výčitky svědomí, žádný pocit viny.

Esteřin pokoj je menší z těch dvou, má asi tak stejnou velikost jako velká lednička. Její dvoulůžko se rozkládá po

celém pokoji, od jedné stěny s plastickým nátěrem až po druhou stěnu s plastickým nátěrem. Nezbývá tu skoro žádné místo, kudy by se dalo projít. Tohle je všechno, co si za jedenáct set dolarů měsíčně můžete v Chicagu pořídit: stěny s plastickým nátěrem a prostor na ledničku.

Protahuji se kolem dolního okraje postele, padám přes hromadu lůžkovin, které stále leží na poškrábané dřevěné podlaze, a vykukuji ven na požární únikovou cestu, kterou tvoří sbírka mřížkových schodů a plošin z oceli, které vedou k Esteřinu oknu. Když jsme se sem před lety nastěhovaly, dělaly jsme si z toho srandu, že má sice menší pokoj, ale díky tomu požárnímu schodišti hned u okna by jako jediná přežila, kdyby někdy začala celá budova hořet. Mně to nevadilo. Ani teď mi to nevadí. Vážně, protože díky tomu mám ve svém pokoji nejen postel, stůl a šatník, ale také křesílko papasan. A také tady ještě nikdy nehořelo.

Přistihnu se, že zase přemýšlím nad tím, co by proboha donutilo Ester vyšplhat se na požární schodiště uprostřed noci. Copak je něco špatného na vchodových dveřích? Ne že bych si z toho dělala velkou hlavu, to fakt ne. Ester na to schodiště chodívala už dřív. Pořád jsme tam vysedávaly, pozorovaly měsíc a hvězdy, popíjely míchané drinky, jako by to byl balkon, a přitom jsme kývaly nohama nad jednou z těch ošklivých průchozích chicagských uliček. Stal se z toho takový *náš zvyk* – vždycky jsme se uvelebily na nepohodlné ocelové mříži zčernalého olezlého požárního schodiště a svěřovaly si svoje tajemství a sny, zatímco mřížka z nepoddajného kovu se nám přitom nelítostně vtlačovala do kůže, až nám úplně zdřevěněly zadky.

Ale i kdyby Ester minulou noc byla na požárním schodišti, rozhodně tam není teď.

Kde může být?

Nakouknu do jejího šatníku. Její oblíbené kozačky jsou pryč, jako by si schválně obula boty, otevřela okno a vylezla ven.

Ano, říkám si. Přesně tohle udělala. Je to představa, která mi dává jistotu, že je Ester v pohodě. *Je v pohodě*, říkám si.

Ale stejně. Proč?

Dívám se z okna na poklidné odpoledne. Ranní kávový ruch ustoupil kofeinovému otupění, široko daleko není ani živá duše. Řekla bych, že polovina Chicagolandu je teď přišpendlená k televizi a sleduje, jak to tým Medvědů zase soupeřům nandává.

Otáčím se zády k požárnímu schodišti a začínám se zkoumáním Esteřina pokoje. Zjišťuji, že je tady pěkný čurbes. Hromada špinavého prádla přetékající z plastového koše na prádlo, co je ve skříni. Úzké rifle. Legíny. Džegíny. Podprsenky a babičkovské kalhotky. Komínek bílých tílek, která jsou pečlivě poskládaná a položená vedle koše na prádlo. Lahvička ibuprofenu. Láhev vody. Vysokoškolská skripta navršená pomalu až ke stropu vedle jejího stolku z IKEA typu „smontuj si sám“, na kterém stojí další stůl, na němž se povalují různé papíry. Chytím šuplík ve stole za držátko, ale nepodívám se dovnitř. To by bylo neslušné; tak nějak víc neslušné než prohrabávat věci, které leží na jejím stole – její notebook, iPod, sluchátka a další.

Ke zdi je připínáčkem připevněná fotografie z loňského roku, na níž jsme s Ester obě. Byly zrovna Vánoce a my tam stojíme před naší umělou Fraserovou jedlí a děláme si selfíčko. Musím se usmát, když si vzpomenu, jak jsme se s Ester musely brodit závějemi sněhu, když jsme šly pro ten stromek. Na té fotce se k sobě s Ester tiskneme, větve s jehličím nás píchají do hlavy a na oblečení se nám zachytily třpytivé lamety. Obě se smějeme – já mám na tváři svůj samolibý úsměšek a Ester svůj přátelský úsměv. Ten stromek patří Ester, má ho uložený v jedné skladovací jednotce 5 × 10 metrů na konci ulice za 60 dolarů měsíčně. Má tam schované své staré kytary, loutnu a všechno další, co se nevejde do jejího mrňavého pokoje. Třeba i kolo. No a samozřejmě ten stromek.

Vydaly jsme se tam minulý prosinec s cílem najít ten vánoční stromeček. Brodily jsme se přes hromady čerstvě napadaného sněhu, do kterého se nám bořily nohy jako do tekutého písku. Stále sněžilo a vločky, které se sypaly z oblohy, byly jako velké huňaté bambulky. Auta parkující na ulici byla pohřbená hluboko pod sněhem. Jejich majitelé je budou muset odhrabat, anebo si počkat, až teplota vystoupá nad nulu a sníh začne tát. Kvůli té sněhové bouři byla půlka města zavřená, a tak byly ulice výjimečně tiché, když jsme se tam s Ester plahočily a zpívaly přitom z plna hrdla vánoční koledy, protože poblíž nebyl nikdo, komu by to mohlo vadit. Ten den do městských ulic statečně vyrazily pouze sněžné pluhy, ale i ty měly problém udržet stopu a dost jim to podkluzovalo. Ani Ester, ani já jsme kvůli sněhové kalamitě nemusely do práce.

A tak se trmácíme do toho skladiště, abychom tam vyhrabaly ten malý umělohmotný stromeček, který na svátky povlečeme domů. Cestou se zastavujeme v betonové chodbě, kde ještě předvádíme opilecký taneček pro bezpečnostní kameru, což u nás vyvolává hysterický záchvat smíchu. Představujeme si, jak jejich pracovník ostrahy – tichý slídivý introvert – sedí před ovládacím panelem a sleduje nás na monitoru, jak tančíme irský jig. Smějeme se tomu, a když se dost nasmějeme, odemkne Ester visací zámek a pouštíme se do prohledávání jednotky č. 203. Já u toho pořád žvaním o tom, že je legrační, že má zrovna tohle číslo, protože moji rodiče žijí na David Drive 203. *To je osud*, prohlašuje Ester, ale já tvrdím, že je to spíš jen hloupá shoda náhod.

Stromek byl rozebraný a nacpaný v krabici, a proto bylo těžké ho najít. V této skladovací jednotce bylo totiž hodně krabic. Opravdu hodně krabic. A já jsem náhodou narazila na jednu z těch evidentně nesprávných. Když jsem zvedla její víko, objevily se hromady fotek nějaké malé šťastné rodinky, jak sedí vedle malého domku. Jednu z nich jsem zvedla a zeptala jsem se na ni Ester. *Kdo to je?* Ona mi ji rychle

vytrhla z ruky a odpověděla jen nicneříkající: *Ale nikdo*. Neměla jsem sice čas si tu fotku pořádně prohlédnout, ale nezdálo se mi, že by tam nebyl nikdo. Nechtěla jsem však tlačit na pilu. Ester nerada mluvila o své rodině. To jsem věděla. Zatímco já jsem pořád nadávala a stěžovala si na tu moji, Ester si nechávala svoje pocity pro sebe.

Hodila fotku zpátky do krabice a vrátila zpátky i víko.

Stromek jsme nakonec našly a vlekly se s ním společně domů. Nejdřív jsme se ale zastavily v našem oblíbeném podniku, kde jsme byly skoro samy, a daly si k jídlu lívance, které jsme zapíjely kávou, protože už bylo poledne. Dívaly jsme se, jak padá sníh. Smály jsme se lidem, jak se pokoušeli prodírat sněhem a vyhrabávali svá auta ze sněhových pyramid. Ti šťastlivci, kterým se podařilo prohrabat ven, si dělali nároky na svoje parkovací místa. Stavěli tam různé věci jako kyblík nebo židli, aby jim tam nikdo jiný nezaparkoval. Parkovací místa tady byla vzácná, a zejména v zimě. Ten den jsme s Ester seděly u okna restaurace a všechno to sledovaly – dívali jsme se, jak naši sousedé tahají z domu židle, aby si tak zabrali odhrnuté parkovací místo, které znovu brzy zasype sníh – a byly jsme vděčné za veřejnou dopravu.

Pak jsme s Ester donesly ten stromek domů a večer ho ozdobily spoustou světýlek a ozdob. Když jsme skončily, uvelebila se Ester na té růžové pohovce „na Turka“, zabořila prsty do strun kytary a já si spolu s ní začala pobrukovat „Tichou noc“ a „Rolničky“. To se stalo v loňském roce, kdy mi koupila ty tlusté vlněné ponožky, aby mi nemrzly nohy, protože v našem bytě mi byla zima dvacet čtyři hodin denně, sedm dní v týdnu. Nedokázala jsem se skoro nijak zahřát. Byl to dobře vymyšlený dárek, bylo to od ní velmi pozorné. Dokázala mi tím, že mě poslouchala, když jsem si neustále stěžovala na to, že mám studené nohy. Podívám se dolů na svoje chodidla a ty tlusté vlněné ponožky jsou tam.

Kde je však Ester?

Pokračuji v hledání, i když nevím, co vlastně přesně hledám. Objevuji tady poházené různé propisky a pentelky. Na poličce jejího maličkého šatníku, jehož dveře se už nedovírají, se skrývá i plyšák z dětství, na němž je vidět, jak je starý a vypelichaný. Na podlaze šatníku jsou vedle sebe seřazené krabice s botami. Nakukuji dovnitř a pokaždé uvidím nějaké „rozumné“, a tím pádem strašně nudné, boty: baleríny, vycházkové boty nebo tenisky.

Ani jedny z nich nemají podpatky.

Ani jedny z nich nemají jinou barvu než černou, bílou nebo hnědou.

A pak objevím ten vzkaz.

Vzkaz, který je zasunutý do hromádky papírů na stolku IKEA pod učebnicí pracovní terapie, mezi účtem od mobilního operátora a domácím úkolem.

Vzkaz, který složila na třetiny, jako by se ho chystala dát do obálky a hodit do schránky, ale který nakonec neposlala, protože si to rozmyslela.

Dávám na láhev vody zpátky vršek, zvedám propisky. Jak to, že jsem si nikdy neuvědomila, že je Ester taková bordelářka? Dumám nad tím, co ještě o své spolubydlící nevím?

A pak si ten vzkaz přečtu. Samozřejmě – jak bych si ho mohla *nepřečíst*? Je to vzkaz, takže člověka přímo láká ho otevřít. Je napsaný na stroji – což je typické pro pečlivou svatou Ester – podepsaný *S láskou* a pod tím jsou písmena *E* a *V*. *S láskou EV*. Ester Vaughanová.

A pak mi to najednou dojde: možná svatá Ester není nakonec tak svatá.

ALEX

V jedné věci bychom si měli udělat jasno – nevěřím na duchy.

Pro všechny existuje nějaké logické vysvětlení. Třeba jako uvolněná žárovka. Pokažený vypínač. Chyba v elektrickém obvodu.

Stojím v kuchyni, dopíjím poslední hlt Mountain Dew, jednu botu mám obutou, druhou zatím ne, ale když strkám svou nohu do druhé černé tenisky, uvidím najednou přes ulici problikávat světlo. *Blik. Blik. Blik.* Jako mimovolné stažení svalu. Křeč. Záškub. Tik.

Blik.

A pak to skončí a já si ani nejsem jistý, jestli se to opravdu stalo, nebo si se mnou zahrála jen má fantazie.

Když odcházím, leží táta na gauči s rukama i nohama rozhozenýma všemi směry. Na konferenčním stolku stojí otevřená láhev kanadské whisky – Gibson's Finest –, jejíž vršek zapadl někam mezi polštáře na pohovce anebo ho možná táta svírá ve své vlhké dlani. Chrápe a v hrudníku mu to chrastí, jako by tam měl chřestýše. Má pootevřenou pusu, hlava mu sklouzla z opěradla pohovky. Až se pak probudí – nepochybně s kocovinou –, bude mít určitě ztuhlý krk. Pokoj je plný pachů ranního dechu, které jako výfukové plyny z aut jsou v tomto případě vypouštěny z otevřených úst – dusík, oxid uhelnatý a oxidy síry proudí do ovzduší, které pak zčerná. Ve skutečnosti to tak není, ale já si to tak

stejně představuji – že je černé –, když si přidržuji dlaň před nosem, abych to nemusel dýchat.

Táta se ještě nepřezul – je stále ještě v tmavě hnědých kožených zateplených botách. Levou botu má rozvázanou a roztřepené tkaničky visí přes okraj pohovky. Má na sobě i zimní smrkově zelenou nylonovou bundu na zip. Závan staromódní kolínské mi prozrazuje detaily poslední noci, další patetické noci, která by dopadla mnohem lépe, kdyby si nezapomněl sundat prstýnek. Pokud jde o vlasy, má jich mnohem více než muži jeho věku. Nosí krátký sestřih, i když teď už to má nahoře a po stranách trochu přerostlé. Červenohnědá barva vlasů mu ladí s červenou pokožkou. Ostatní muži jeho věku už plešatí, řídnou jim vlasy nebo o ně přišli už dávno. A taky tloustnou. Táta ale ne. Pořád vypadá dobře.

I ve spánku je na něm vidět, že prohrál. Chová se poraženecky, což je pro pětačtyřicetiletého muže mnohem horší katastrofa než špeky na břichu a ustupující vlasy.

Navíc se z něho stal opilec.

Televize je pořád ještě zapnutá, teď už tam dávají ranní kreslené pohádky. Vypínám ji, vycházím ze dveří a dívám se na zchátralý dům přes ulici, odkud jsem před pár minutami viděl vycházet to světlo. *Blik.* Je to malý klasický dům se sytě žlutou omítkou, obložením z hliníkového plechu a rozbitou střechou. Místo verandy má jen betonovou desku.

V tom domě nikdo nebydlí. Po bydlení tam by toužil člověk asi stejně jako po čištění zubních kanálků nebo po operaci slepého střeva. Před mnoha lety tam zamrzlo a prasklo vodovodní potrubí – aspoň se to říkalo – a vnitřek domu byl vytopený. Některá okna jsou zatlučená překližkou, kterou počmáraly zdejší rádoby gangy. Zahrada zarostla plevelem, který prorostl i trávníkem. Dešťový okap se uvolnil z fasády a okapová roura teď leží bez užitku na trávníku. Brzy ji úplně zasype sníh.

Není to jediný opuštěný dům v ulici, ale je jediný, o němž všichni mluví. Současná ekonomika a trh s nemovitostmi

můžou za další chátrající a tlející domy, za tuhle zkázu, která snižuje hodnotu domů nás ostatních a kazí vzhled kdysi idylické čtvrti.

Ale u tohoto domu je to jinak. Má svůj vlastní příběh.

Vrazím si ruce do kapes své šedé bundy a zachumlám se do ní ještě víc.

Tohle ráno je jezero rozbouřené. Vlny narážejí na plážový břeh a voda se rozstřikuje po písku. Studená voda. Nemá víc jak jeden nebo dva stupně, ale je dost teplá na to, aby nezmrzla – aspoň prozatím. Ne jako minulou zimu, kdy venkovní zdi majáku obalil led a od jezera Michigan se táhl mrazivý vzduch, který se držel u okrajů dřevěného mola. Tak to vypadalo loni. Teď je ale podzim. Ještě dlouho potrvá, než jezero zamrzne.

Jdu podél břehu a udržuji si vzdálenost na délku těla, možná i dvou, aby moje boty zůstaly v suchu. Přesto je mám mokré. Voda se od jezera rozstřikuje v drobných kapičkách, příboj je vysoký tak metr dvacet až metr padesát. Kdyby bylo léto – turistická sezóna –, pláž by zavřeli kvůli nevyhovujícím bezpečnostním podmínkám pro plavání a zpětným proudům.

Ale už není léto. Žádní turisté tu teď nejsou.

Městečko je tiché, některé obchody mívají zavřeno až do jara. Obloha potemněla. V tuhle dobu se pozdě rozednívá a brzy stmívá. Dívám se nahoru. Nevidím žádné hvězdy ani žádný měsíc. Jsou skryté pod kupou šedých mraků.

Slyším hlasité volání racků. Krouží mi nad hlavou, ale člověk je může vidět, jen když na ně zamíří kužel světla z vršku majáku. Ostře šlehající vítr čeří hladinu jezera a komplikuje tak rackům létání. Nedokázali by letět rovně, proto se jen tak vznášejí u břehu. Houževnatě máchají křídly a zůstávají viset ve vzduchu na stále stejném místě. Nemají kam jít, stejně jako já.

Nasadím si kapuci, abych si ochránil vlasy a oči před pískem.

Jak spěchám od jezera, beru to přes park, kde míjím starý kolotoč. Prohlížím si nehybné oči koně, žirafy a zebry. Kočár

tažený mořským hadem, kde jsem se před šesti lety poprvé líbal. Leigh Forneyová, dnes studentka prvního ročníku Michiganské univerzity oboru biofyzika nebo molekulárního čehosi, aspoň z toho, co jsem slyšel. Leigh není jediná, kdo zmizel z mého života. Zmizeli i Nick Bauer a Adam Gott. Nick šel na techniku v Kalifornii a Adam na Státní univerzitu Wayne, kde dělá rozehrávače basketbalového týmu. A nesmím zapomenout ani na Percivala Allarda, zvaného Percy, který skončil na nějaké škole Ivy League v New Hampshire.

Všichni jsou pryč. Až na mě.

„Jdeš pozdě," říká Priddyová a zvonek nade dveřmi hlasitě všem prozrazuje můj pozdní příchod. Stojí u kasy a počítá dolarové bankovky. *Dvanáct, třináct, čtrnáct…* Když jsem vešel, nezvedla ani oči. Má rozpuštěné vlasy a stříbrné kadeře jí spadají na ramena formální škrobené blůzky. Jako jediná v této místnosti má dovoleno nosit rozpuštěné vlasy. Všechny číšnice, které poletují kolem ve svých černobílých uniformách a doplňují na stolech sůl, pepř a smetanu do kávy, mají vlasy sepnuté do culíku nebo spletené do francouzského copu. Paní Priddyová však ne.

Kdysi jsem ji zkusil oslovit *Bronwyn*. Tak se koneckonců jmenuje. A má to i napsáno na jmenovce. *Bronwyn Priddyová*. Nesetkalo se to však s úspěchem.

„To ten provoz," říkám a ona se jen uchechtne. Na prsteníčku nosí snubní prsten, který jí dal pan Priddy – její manžel, co už je po smrti. Povídá se, že ho do hrobu přivedlo její ustavičné rýpání. Jestli je to ovšem pravda, nebo ne, to já posoudit nedokážu. Má na obličeji mateřské znaménko – v těch zažloutlých záhybech kůže mezi pusou a nosem. Je to takové to vystouplé znaménko, co vypadá jako kulatá tmavě hnědá bradavice, ze které vyrůstá šedivý chlup. Kvůli tomu znaménku si my ostatní myslíme, že Priddyová je určitě čarodějnice. Kvůli němu a také kvůli tomu, jak je zlá. Zlé jazyky tvrdí, že si tady v kavárně v zamknuté skříňce vzadu za kuchyní schovává koště. Nejen koště, ale i kotlík

a ty ostatní wiccariánské věci, co potřebuje: netopýra, kočku a vránu. Všechno to tam má nacpané za zamčenými plechovými dveřmi a můžu přísahat, že my ostatní čas od času odtamtud slyšíme zamňoukat kočku, zakrákat vránu a někdy i zatřepotat křídly netopýra.

„V tuhle denní dobu?“ vrací se Priddyová k tomu dopravnímu provozu. Ale na obličeji pod vousky, které by opravdu potřebovaly epilovat, jí pohrává úsměv. Snaží se odvést pozornost od těch vousků tak, že si přemalovává obočí – z původně šedých chloupků dělá tmavě hnědé –, aby se lidé tak nesoustředili na ten její knír. Priddyová na chvilku přestane počítat, odtrhne oči od dolarových bankovek a podívá se na mě, jak tam tak stojím u vchodu a sundávám si bundu zaprášenou od písku. Pak mi řekne: „To nádobí se samo neumyje, Alexi, to přece víš. Pusť se do toho.“

Myslím, že v hloubi duše mě má ráda.

Ráno pomalu plyne a probíhá tak jako vždycky. Každý den vypadá jako ten předchozí. Stejní zákazníci, stejné rozhovory, snad jediné, co se mění, je oblečení. Pan Parker, který chodí hned po ránu venčit své dva psy – border kolii a bernského salašnického psa –, dorazí samozřejmě jako první. Uváže psy k pouliční lampě, lehkým krokem vchází dovnitř a podrážky jeho bot za sebou zanechávají zbytky listí a blátivé stopy před vitrínou, které pak později budu muset umýt. Objedná si černou kávu s sebou a pak nechává Priddyovou hustit do něho, aby si k tomu ještě koupil nějaké pečivo, o kterém ona klamavě tvrdí, že je *domácí*. Na to on odpoví dvakrát ne, ale nakonec souhlasí a čichá k pečivu, aby ucítil slabý závan kvasnic a másla, které tam vůbec nejsou.

Je také jisté, že aspoň jedna číšnice převrhne tác s jídlem. A skoro všechny budou nadávat na malé spropitné. O víkendu se sem pak natrousí ranní zákazníci, kteří budou pít jeden šálek kávy za druhým a vykládat o všem možném, dokud snídaně plynule nepřejde v oběd a oni pak konečně neodejdou.

Přes týden však jediní zákazníci, kteří tu vysedávají kolem deváté ráno, bývají důchodci nebo zdejší řidiči školních autobusů. Ti obsadí svými vozidly zadní parkoviště a stráví ráno stěžováním si na neslušné chování těch, o které pečují, to znamená všech dětí ve věku pět až osmnáct let.

V tuto roční dobu se nekonají žádná překvapení. Všechny dny jsou stejné na rozdíl od letních měsíců, kdy se objevují náhodní turisté. Pak tu začíná být živo. Dojde nám slanina. Nějaký intelektuál chce vědět přesné složení těch čokoládových croissantů, a tak Priddyová posílá jednoho z nás, abychom vytáhli vzadu z popelnice obal a podívali se. Lidé na dovolené si fotí název kavárny napsaný na přední výloze a fotí se s číšnicemi, jako bychom byli nějaká turistická atrakce v žádané destinaci. Pořád dokola opakují, že nějaký michiganský knižní průvodce uvádí, že máme tu nejlepší kávu ve městě. Ptají se, jestli si můžou koupit ty levné hrnky, na kterých je ozdobným písmem napsaný název našeho podniku, a Priddyová zvedne cenu z množstevní slevy, kterou má – dolar padesát za kus –, na 9,99 dolarů. Pěkná zlodějina.

Nic z toho se však neděje mimo sezónu, kdy naprosto každý den jen kopíruje ten předchozí, a to se dá říct i o dnešku. A o zítřku. A o včerejšku. Každopádně to tak vypadá, jelikož pan Parker právě přichází se svými dvěma psy a objednává si černou kávu s sebou. Priddyová se ho ptá, jestli by si nedal croissant, ale on dvakrát říká, že ne, a pak souhlasí.

Pak se ale během dopoledne něco stane, něco *neobvyklého*, díky čemuž se tento den začne lišit od všech ostatních.

Miláčku,
toto je jedna z posledních vzpomínek, které na Tebe mám. Jak ji objímáš kolem krku a oblá křivka jejího ňadra se tiskne ke Tvé kůži přes tenkou látku jemné bílé blůzky. Musím uznat, že byla krásná, ale já jsem nemohla odtrhnout oči od Tebe – od lesku Tvé kůže, Tvých zářících očí a od oblé křivky Tvých rtů, když po nich přejížděla bříškem ukazováčku a pak na ně přitiskla svoje rty. Na ten polibek.

Pozorovala jsem Tě oknem. Stála jsem uprostřed ulice, neschovávala jsem se ve stínu ani za stromy. Jen tak – uprostřed ulice – a vůbec jsem nevnímala okolní provoz. Překvapilo mě, že mě nevidíš, že neslyšíš varovné zatroubení klaksonu auta, abych uhnula z cesty. Bylo to důrazné varování, ale já jsem se ani nepohnula. Nic mě nemohlo vyrušit. Byla jsem pohlcená sledováním vás dvou, jak se vášnivě objímáte. Byla jsem příliš zaujatá, ale také příliš rozčilená.

Možná to ale bylo jinak. Jak mám vědět, jestli z Tvé strany nebylo jen předstírané, že nic nevidíš ani neslyšíš?

Bylo to hned po západu slunce, kdy už padla tma a já jsem tiskla obličej ke sklu, abych viděla dovnitř. Závěsy byly odtažené a všechna světla v pokoji svítila, jako by bylo tvým záměrem, abych to viděla. Škodolibě mě dráždit tím, že mi předvádíš své triumfální vítězství. Anebo to možná vymyslela ona – že necháte rozsvíceno, abych vás mohla sledovat. Koneckonců to bylo její vítězství. Bylo to, jako když reflektor osvětluje tanečníky na pódiu. Váš společný smích. Její úsměv. A nikdo si ani nevšiml, že tam nejsem, protože už jsem byla nahrazená – jako bych tam nikdy předtím nebyla na prvním místě.

Až na to, že se to neodehrávalo na pódiu, ale v obýváku domova, který jsem s Tebou měla sdílet.

Musím to vědět: Viděl mě tehdy někdo? Bylo to součástí vašeho plánu, jak mě dohnat k šílenství?

S láskou
EV

ALEX

Její vlasy jsou tmavě hnědé, dalo by se říct. Ten tmavě hnědý odstín se postupně zesvětluje a u konečků si všimnete, že jsou už téměř blond. Vlasy barvené technikou *ombré*. Jsou lehce zvlněné, ale jen tak nenápadně, že si vůbec nejste jistí, jestli tyto vlasy těsně po ramena jsou vlnité, nebo je jen tak rozfoukal vítr. Hnědé vlasy ladí s hnědýma očima, které – podobně jako ty vlasy – vypadají, jako by měnily barvu, čím déle do nich upřeně hledím. Přijela sama. Přidržuje dveře páru místních starousedlíků, kteří se hrnou dovnitř hned za jejími příšerně drahými zimními botami Ugg. Ona ustupuje a čeká, až se ti dva usadí, i když je jasné, že to ona přišla jako první. Stojí u vchodu, působí sebejistě, ale zároveň i trochu nejistě. Její držení těla však vyjadřuje sebedůvěru: stojí vzpřímeně, netváří se vyděšeně ani se nervózně neošívá. Jen tak čeká, až na ni přijde řada.

Má ale neklidné oči.

Nikdy jsem ji tady ještě neviděl, ale už léta jsem si představoval, že se tu jednou objeví.

Když na ni přichází řada, sedá si ke stolku u okna, aby mohla pozorovat naše pravidelné nudné zákazníky, kteří přicházejí a zase odcházejí a po kterých přicházejí a zase odcházejí další a další, i když je jasné, pro ni budou noví a neokoukaní. Po očku pozoruji, jak si svléká kostkovaný černobílý kabátek. Na hlavě má černou pletenou čepici. Sundává si ji a odkládá ji na prázdnou hnědou stylovou židli

vedle své textilní kabelky přes rameno. Pak si odmotává z krku vlněnou šálu a také ji dává na židli. Má drobnou postavu, ale ne takovou jako ty vyzáblé modelky, co vídáte na obálkách módních časopisů, když stojíte ve frontě u pokladny supermarketu. To rozhodně ne. Není vychrtlá, má jen křehkou kostru. Je spíš nižší než vyšší, spíš hubenější než normálně štíhlá. Přitom ale není ani nízká, ani hubená. Prostě *průměrná* nebo *normální*, řekl bych, ale stejně ve skutečnosti není ani jedno z toho.

Pod kabátem, čepicí a šálou se objevují rifle a boty Ugg. A taky mikina s kapucí, modrá, s kapsami.

Venku se mezitím rozednilo. Čeká nás další pošmourný den. Na chodníku leží spadané listí – lámavé a drobivé suché listy. Než skončí odpoledne, spadnou na zem i ty zbývající, které zatím ještě drží na stromech, pokud se do toho západní vítr pořádně opře. Vítr fičí kolem rohů budov z červených cihel, proniká pod pestré plátěné stříšky markýz, kde číhá na ten správný okamžik, aby mohl někomu z hlavy sebrat klobouk nebo ukrást z rukou navlečených do rukavic cár papíru.

Nehrozí, že by pršelo. Aspoň zatím ne. Chladné počasí a vítr však způsobí, že hodně lidí bude raději trávit čas pod střechou, aby tak oddálili blížící se zimu.

Objednává si kávu. Sedí u okna, usrkává ji z levného keramického hrnku a dívá se oknem ven: na cihlové budovy, pestrobarevné markýzy, spadané listí. Jezero Michigan není odtud vidět. Lidé nicméně přesto rádi sedávají u oken a představují si ho. Tam někde leží východní břeh jezera Michigan. Říká se tady tomu „Přístavní rajón“ – tvoří ho řetěz malých městeček s přístupem na pláž ležících jen něco přes sto dvacet kilometrů od Chicaga, ale těch zhruba sto dvacet kilometrů nějakým záhadným způsobem pokrývá tři státy a úplně jiný, nám vzdálený svět. Nicméně odtud však přichází většina našich klientů. Z Chicaga. Někdy i z Detroitu, Clevelandu nebo Indianapolis. Většinou ale z Chicaga. Zajedou sem jen na víkend, protože po dvou dnech už tu není co dělat.

To se však týká hlavně léta, kdy sem jezdívají lidé. Teď sem nejezdí nikdo. Nikdo kromě ní.

Naše kavárna je mimo hlavní turistickou trasu, a tak tady, na druhém konci města, převládla obytná zástavba nad obchody a restauracemi. Najdete tu ale všechno možné – od obchodu se suvenýry na severu až po penzion na jihu. Na protější straně silnice z dlažebních kostek má svou ordinaci psycholog a potom následuje řada samostatně stojících rodinných domů. Pak bytové domy, benzínka a další obchod se suvenýry, který bývá až do jara zavřený.

Číšnice, když kolem mě prochází, mi luskne prsty před očima. „Stůl číslo dva," řekne. Této číšnici říkám Zrzavá. Všechny číšnice rozlišuji jen podle přezdívek, které jsem jim dal: Zrzavá, Copatá, Rovnátková. „Stůl číslo dva je potřeba uklidit."

Já se ale ani nehnu. Nedokážu od ní odtrhnout pohled. Taky jsem jí dal přezdívku, protože mám pocit, že bych to měl udělat. Žena, která se dívá z okna a staví si vzdušné zámky. Sní s otevřenýma očima. Je to výjimečná událost, když se tu něco děje v době, kdy se nikdy nic neděje. Kdyby Nick nebo Adam teď byli tady, a ne někde na koleji, zavolal bych jim a řekl o té dívce, která se tu dnes ráno objevila. O jejích očích a vlasech. A oni by po mně chtěli, abych jim toho řekl ještě víc – jestli je opravu tak jiná než ty tuctové holky, co vídáme každý den. Už od první třídy pořád ty stejné obličeje. A já bych jim odpověděl, že je.

Můj dědeček oslovoval moji babičku – také brunetu, i když co si vzpomínám, odjakživa měla husté rozčepýřené šedé vlasy – Kapuceta. Přezdívka Kapuceta údajně pochází od mnichů kapucínů, tak to aspoň tvrdil můj děda. Říkal něco o kapucích, jaké nosívali. Svým vzhledem prý připomínali kávový nápoj cappuccino. Tak to aspoň tvrdil děda, když se díval mé babičce do očí a říkal jí Kapuceto.

Mně se líbí, jak to slovo zní. A vypadá to, že by sedělo i na tuhle dívku, protože má část vlasů tmavou a tato barevná

nejednotnost jí vytváří kolem hlavy jako by kapuci mnišského hábitu. Já sám však kávu nepiji, a tak můj pohled padl na její útlé zápěstí, kde má perličkový náramek. Vypadá strašně titěrně, dokonce i na její malé ruce. Je hodně utažený a přes krémově zbarvené korálky prosvítá gumička. Určitě po něm na kůži mívá červený otisk. Perleťové korálky jsou na okrajích odřené a už se tak nelesknou. Dívám se, jak ze zvyku tahá za náramek, a když se gumička zvedne od kůže, zase ji pustí a ta pak s plesknutím dopadne na své místo. Plesk. Plesk. Plesk. Chvíli to sleduji a nejsem schopný odtrhnout oči od toho náramku a jejích jemných rukou.

A pak mě to hned napadne. Nebude to Kapuceta. Je rozhodnuto. Budu jí říkat Perla.

Perla.

Přesně v tom okamžiku se objevuje skupinka lidí vracejících se z kostela. Stále stejné tváře, které se tu objevují ve stále stejnou dobu každý týden. Sedají si ke stejnému stolu jako vždy – k tomu velkému obdélníkovému, kam se jich vejde všech deset. Dostanou konvičky s kávou – jednu, ve které je míchaná káva, napůl kofeinová a napůl bezkofeinová, a druhou, se silnou kávou, kde je hodně kofeinu – i když si o ně neřekli. Bere se to jako samozřejmost, protože tohle dělávají každé nedělní ráno: sesednou se kolem stejného stolu a vášnivě diskutují o věcech, jako je *mše*, *pastoři* a *Písmo svaté*.

Copatá číšnice mizí na tři kuřácké pauzy najednou, takže když se vrátí, páchne jako popelník. V momentě, kdy si zastrkává do kapsy zástěry nepřiměřené spropitné, vycení své světle žluté zuby a povzdechne si. Dolar padesát, všechno ve čtvrtdolarových mincích.

Omluví se a běží na záchod.

V kavárně začíná být cítit běžná poklidná atmosféra, i když s Perlou uvnitř – ženou se zesvětlenými vlasy, která hledí ven z okna naproti přes cestu na barevné domy a budovy z červených cihel – se nic nemůže zdát běžné a poklidné.

Pouští se do jídla, které před ni postavili – míchaných vajíček a bulky osmahnuté na másle, jež je natřená jahodovým džemem. Přichází druhý šálek kávy, do kterého si vylije dvě smetánky do kávy a vysype práškové sladidlo z malého růžového sáčku. Ani nemá snahu si to zamíchat. Přistihnu se, že na ni pořád zírám a že nejsem schopný přestat pozorovat její ruce, když zvedá hrnek ke rtům a usrkává kávu.

Pak se ozve vysoký kovový hlas Priddyové, co mě oslovuje jménem a vyrušuje mě tak z mých myšlenek. „Alexi," říká mi, a když se otočím, uvidím její dlouhý křivý prst s nehtem natřeným světle oranžovým lakem, jímž mě k sobě volá. Před Priddyovou leží na prosklené vitríně papírová krabička a plastový kelímek s točenou limonádou. Uvnitř té krabičky je slaninový sendvič s hromadou hranolků a k tomu kyselá okurka. Jako vždy. Normálně donášku neděláme, ale pro Ingrid Daubeovou ano. Dnes jsem na řadě já. Obvykle se na cestu k Ingrid těším – představuje to vytržení z ubíjející rutiny v kavárně – ale dnes to tak není. Dnes bych radši zůstal tady.

„Já?" zeptám se pitomě, když vidím tu krabičku, a Priddyová odpoví: „Ano, ty, Alexi. Přesně ty."

Povzdechnu si.

„Dones to Ingrid," říká mi Priddyová a nepoužívá u toho žádné *prosím* ani *děkuji*. Zní to spíš jako rozkaz: „Běž!" Na setinu vteřiny se ještě zdržím a pokochám se pohledem na ženu se zesvětlenými vlasy – *Perlu* –, kolem které zrovna prochází Zrzavá a dolévá jí potřetí kávu.

Perla tady sedí už hodinu, možná dvě, a i když už dávno dojedla, nechystá se k odchodu. Z jejího stolu už odnesli použité nádobí. Minimálně před třiceti minutami Zrzavá položila účet vedle jejího hrnku kávy. Také se jí třikrát zeptala, jestli nechce ještě něco donést, ale dívka vždycky jen zavrtěla hlavou a řekla ne. Zrzavá začíná být nervózní, protože se těší, až dostane další mizerné spropitné, na které si bude moct stěžovat, až se Perla rozhodne zvednout se a jít. Zatím

se k tomu nechystá. Dál sedí u okna, popíjí kávu a rozhodně nevypadá, že by chtěla hned tak odejít.

Říkám si, že si musím pospíšit. Musím být zpátky dřív, než odejde.

Proč? To nevím. Z nějakého důvodu tady chci být v okamžiku, kdy bude odcházet. Abych viděl, jak si znovu nasadí tu černou čepici, co jí zakryje její zesvětlené vlasy. Abych viděl, jak si uváže šálu kolem krku a vezme do ruky textilní kabelku. Abych viděl, jak vklouzne do kostkovaného kabátku. Abych viděl, jak vstane ze židle, a abych nepromeškal, kterým směrem pak půjde.

Říkám si, že si musím pospíšit – budu zpátky dřív, než odejde. Znovu si to zopakuji. Když si to dobře naplánuji, možná bude odcházet, zrovna když se vrátím od Ingrid. Možná.

Podržím jí dveře a řeknu jí: *Hezký den*.

Zeptám se jí, jak se jmenuje. A pak řeknu: *Jste tady poprvé?*

Možná. Pokud to stihnu včas.

A také pokud k tomu posbírám odvahu, což se pravděpodobně nestane.

Na tu krátkou cestu přes ulici si ani neberu bundu. Popadnu krabičku i nápoj a protahuji se prosklenými dveřmi ven – jsem otočený zády a dveře si otvírám zadkem. Když vyjdu ven, vítr mi skoro vytrhne krabičku z rukou. Přesně v těchto chvílích bych si přál, abych měl vlasy. Víc vlasů. Mnohem víc vlasů než to nakrátko sestříhané chmýří, co mám na hlavě, které vůbec nezabraňuje tomu, aby mi nebylo zima na hlavu a nemrzly mi uši. Samozřejmě jsem si mohl vzít čepici a bundu. Mám však na sobě jen pracovní uniformu, již jsem vyfasoval: levné kalhoty s puky, bílou košili na knoflíčky a černého motýlka. Vypadá to nevkusně. Byl bych radši, kdyby mě v tom nikdo neviděl, ale Priddyová mi nedala na výběr. Rukávy mé košile se třepotají ve větru, poryvy vzduchu se dostávají pod polyester a nafukují ho jako padák nebo narozeninový balonek. Venku je chladno,